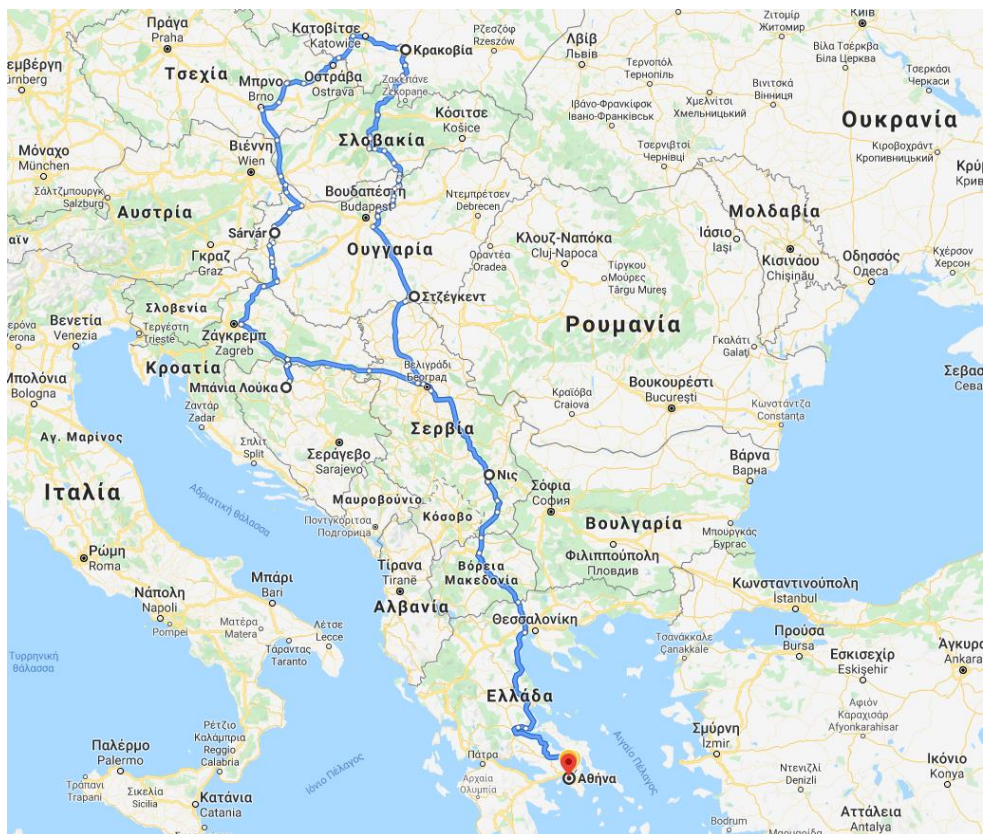

Μότο ταξίδι: «Στο κολαστήριο του Άουσβιτς», Μάιος 2016.

Ταξιδιώτες: Άρης, Γιάννης, Μιχάλης και Χρήστος (Varadero 1000, BMW F650GS, Vstrom 650 και Tiger 955). Οκτώ μέρες και ~ 4.500 χλμ.

Ένας στόχος... Έλειπε ένας στόχος. Είχε φτάσει ο Γενάρης, συζητούσαμε για το ταξίδι του Μαΐου (ετήσιο μοτο-ταξίδι μιας παρέας νεολαίων που είχαν μόλις περάσει τα –ήντα – έχεις δίκιο Γιάννη: όχι όλοι!) αλλά δεν είχαμε καταφέρει ακόμα να συμφωνήσουμε σε μια διαδρομή.... Χρόνια τώρα, λίγο πολύ τη γειτονιά μας την είχαμε γυρίσει. Ο χρόνος που είχαμε στη διάθεσή μας και πάλι ήταν περιορισμένο σε 8-9 μέρες. Πού να πας έτσι μακρύτερα. Αλλά και το οικονομικό.... Δύσκολες εποχές!

Ένα βράδυ ξεχασμένος στην τηλεόραση παρακολουθούσα – ή μάλλον κοιτούσα χωρίς να βλέπω, ένα ντοκιμαντέρ, ενόσω διάφορες σκέψεις τριβέλιζαν το μυαλό μου. Και ξαφνικά μια εικόνα με ξύπνησε: ήταν η γνωστή εικόνα που έχουμε δει τόσες φορές στην τηλεόραση, στο Ιντερνετ, σε βιβλία, σε ντοκιμαντέρ: διπλές γραμμές του τρένου που οδηγούν σε ένα παραλληλόγραμμο καφέ-κεραμιδί μακρόστενο κτίριο, με ένα πύργο για είσοδο στο κέντρο. Ήταν το Άουσβιτς. Το κολαστήριο που έφτιαξαν οι Ναζί στον Β΄ παγκόσμιο πόλεμο, στην νότια Πολωνία.

Χωρίς να χάσω δευτερόλεπτο σηκώθηκα και έτρεξα στον υπολογιστή: το ερώτημα που ζητούσε άμεση απάντηση ήταν: *βγαίνουν τα χιλιόμετρα;*

Τελικά φαίνεται ότι «έβγαιναν» και έτσι στα μέσα του Μάη, η νεαρή Πολωνέζα μας «ξεναγούσε» στο Άουσβιτς II «Μπίρκεναου», το μεγαλύτερο γερμανικό ναζιστικό στρατόπεδο συγκέντρωσης και εξόντωσης κρατούμενων διαφόρων εθνικοτήτων, μεταξύ των οποίων και Ελλήνων, με μας να έχουμε μείνει άφωνοι από αυτό που βλέπαμε. Τα συναισθήματα που σε κατακλύζουν δεν είναι κάτι που μπορεί να περιγραφεί. Ούτε να φανταστεί κανείς ότι αν παρακολουθήσει οποιοδήποτε από τα δεκάδες ντοκιμαντέρ που έχουν γυριστεί για τα στρατόπεδα αυτά, μπορεί έστω και στο ελάχιστο να προσεγγίσει την πραγματικότητα όπως την βλέπει μπροστά του σε μια επίσκεψη στον τόπο του κολαστηρίου. Γι' αυτό, βάλτε το στο πρόγραμμά σας. Θα με θυμηθείτε!

1° ΜΕΡΟΣ: Ο πνευμός

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή....

Αθήνα → Νις, Σερβία ~860 χλμ

Η διαδρομή από την Αθήνα για την πόλη της Ναϊσό (Νις) της Σερβίας έχει γίνει πλέον μια ευχάριστη εκκίνηση: κάτι το ότι είμαστε ξεκούραστοι, κάτι ότι ξεκινάμε την εκδρομή ΜΑΣ, κάτι ότι επί τέλους υλοποιούμε αυτό που σχεδιάζαμε όλο το χειμώνα.... το πρώτο αυτό σκέλος, μοιάζει με «Κολιάτσου - Πατήσια». Ξεκινήσαμε οι τρεις με συνάντηση στα διόδια του Αγίου Στεφάνου: έβρεχε... ούτε όμως η βροχή δεν μας πτοεί. Καφέ στο ύψος του Αλμυρού και μετά στον Κορινό. Ο Μιχάλης – ερχόμενος από Κεφαλονιά - έχει φτάσει ήδη στο Πολύκαστρο. Ευτυχώς η βροχή έχει σταματήσει και κάποια στιγμή φτάνουμε και εμείς εκεί. Αγκαλιές και πειράγματα και παρατηρούμε κάτι διαφορετικό δίπλα μας: το κέντρο κράτησης – φιλοξενίας προσφύγων που είχε διαμορφωθεί λίγο πριν από τα σύνορα (Εύζωνοι) μας ξενίζει. Κάτι που τα νησιά του ανατολικού Αιγαίου το ζουν αρκετό καιρό πλέον, εμείς το βλέπουμε πρώτη φορά από κοντά και με «περιέργεια».

Στα Σκόπια έχει ζέστη αλλά και ψιλόβροχο... περνάμε γρήγορα, αν και ο δρόμος δεν είναι καλός στο μεγαλύτερό του κομμάτι (ειδικά στο πανέμορφο κομμάτι του Βαρδάρη – Αξιού). Θέλει προσοχή... ακόμα και τα τούνελ στάζουν... έχει και συχνά μπλόκα (και καλώς έχει!). Όπως και στο πρώτο κομμάτι της Σερβίας, όπου μπαίνουμε σε μια πανέμορφη διαδρομή στην κοιλάδα του ποταμού Μοράβα.... Όπως πάντα βέβαια ο όμορφος δρόμος είναι ταυτόχρονα και επικίνδυνος. Θέλει προσοχή. Ευτυχώς ετοιμάζεται δίπλα ένας νέος αυτοκινητόδρομος. Έχοντας μαζί μας την ταυτότητα (με τα λατινικά γράμματα) και τα χαρτιά της μηχανής (πράσινη κάρτα), και με τη βοήθεια των μηχανών, περνάμε πολύ γρήγορα τις διατυπώσεις στα σύνορα. Α.. να έχετε και Ευρώ (πεντάευρα ή κέρματα) για τα διόδια.

Η Νις, η αγαπημένη μας πόλη, μας έχει φιλοξενήσει πάμπολες φορές ως ενδιαμέσος σταθμός ξεκούρασης και χαλάρωσης. Πάνε χρόνια πριν, όταν – ακόμα θυμάμαι την σκηνή – τρώγοντας το βράδυ σε μια ταπεινή ταβέρνα στο κέντρο της Νις, μια τετράδα, λίγο διαφορετική από σήμερα, ακούει τον γερο-ταβερνιάρη να μας κάνει το λογαριασμό και να ζητά το αντίστοιχο των 23€ (για πλήρες φαγητό και σειρά μπυρών). Και όταν του είπα να κρατήσει 25€ για πουρμπουάρ, μου απάντησε τελείως φυσικά ότι το έχει ήδη υπολογίσει το πουρμπουάρ... Το ίδιο παραμένει και σήμερα. Η νεολαία κυκλοφορεί και δίνει ρυθμό και ομορφιά στους δρόμους. Η Σερβία δείχνει να αναπτύσσεται αργά αλλά σταθερά. Και πολλοί Έλληνες περνάνε και μένουν στα μέρη αυτά.

Το βράδυ μένουμε σε ένα B&B με 15€ το άτομο, και κοιμόμαστε καλά για να πάρουμε δυνάμεις, έχοντας βέβαια απολαύσει πιο πριν πίτες και ψητό κρέας.

Νις → Σέγκεντ (Szeged), Ουγγαρία ~460 χλμ.

Ξυπνάμε το πρωί και παίρνουμε πρωινό, παρατηρώντας ένα αυτοκίνητο με Ελληνικές πινακίδες. Είναι ο Θανάσης, από το Αγρίνιο. Ασχολείται με σκυλιά, είναι δύτης, και άλλα πολλά. Πάμε μαζί του μια βόλτα στην πόλη αλλά και από την άλλη μεριά του ποταμού, στο όμορφο κάστρο. Με την κουβέντα μας παίρνει η ώρα και αναχωρούμε καταμεσήμερο. Ο δρόμος καλός πλέον μέχρι το Βελιγράδι, με μεγάλες – μάλλον βαρετές ευθείες και ζέστη. Περνάμε το Βελιγράδι, στο δρόμο (περιφερειακό) που χρόνια τώρα γίνονται έργα... Κάπου χανόμαστε μάλιστα μιας και πρέπει να βρούμε την έξοδο για Novi Sad για να μην φτάσουμε Κροατία... Πάλι ευθείες στο δρόμο που μας οδηγεί προς Ουγγαρία. Επίπεδο μέρος. Είναι η πεδιάδα της Βοϊβοντίνια, μιας ημιαυτόνομης περιοχής στα βόρεια σύνορα της Σερβίας με

μεγάλο αριθμό Μαγυάρων κατοίκων. Περιοχή που βομβαρδίστηκε από τις Νατοϊκές δυνάμεις το 1999 αλλά επανέκαμψε στη συνέχεια και είναι σήμερα, με επίκεντρο το Νοβι Σαντ, ένα όμορφο μέρος για να επισκεφτεί κανείς. Εμείς θα σταματήσουμε για καφέ, όπου θα πιάσουμε κουβέντα με δυο Πολωνούς με GS1200 που είχαν πάει στο IPAN για 3 εβδομάδες... Ανταλλάσσουμε στοιχεία και χαιρετιόμαστε. Ξεκινώντας θα παρατηρήσουμε επίσης μια μακριά μαύρη γραμμή να κατηφορίζει από τη δεξιά μπουκάλα του Μιχάλη.... Βλέπουμε... Ο τελευταίος, μέσα στην χαλαρή διάθεση που τον διακρίνει, προτείνει να μείνουμε το βράδυ Βουδαπέστη! Έχει όμως περάσει και το απόγευμα και είναι φανερό ότι δεν προλαβαίνουμε.

Μπαίνουμε Ουγγαρία και αγοράζουμε βινιέτες! Θέλουμε να είμαστε τυπικοί και έτσι καταθέτουμε 7€ έκαστος στην Ουγγρική οικονομία. Κατευθυνόμαστε στον αρχικό στόχο που είναι η πόλη [Σέγκεντ](#), η τρίτη μεγαλύτερη πόλη της χώρας με σχεδόν 170.000 κατοίκους. Είναι μια όμορφη πόλη, με ποτάμι, όμορφα κτίρια και μακρά ιστορία. Βρίσκουμε ένα πολύ όμορφο ξενοδοχείο (κόστος για όλους 90€) και καταλύουμε. Έχει βραδιάσει πλέον για τα καλά και βγαίνουμε για φαγητό και sight seeing.... Τρώμε στο [John Bull Pub](#) – δεν έχουν μείνει και πολλά μαγαζιά ανοιχτά αυτή την ώρα! Στην επιστροφή, συναντάμε και τον «τρελό» του χωριού που μας χαιρετά... Καλό βράδυ!

[Σέγκεντ](#) → Κρακοβία, Πολωνία ~580 χλμ.

Το επόμενο πρωί ο καιρός είναι βροχερός. Πάμε για πρωινό και παρατηρούμε μια ομάδα Τσέχων μοτοσικλετιστών που αναχωρούν νωρίς. Βάζουμε αδιάβροχα και παίρνουμε το δρόμο για Βουδαπέστη. Έχει βάλει και λίγο κρύο. Στάση για καφέ – να ξεπιαστούμε και λίγο αλλά και να ανεφοδιαστούμε σε βενζίνη. Και τότε αρχίζουν οι αστραπές: καταιγίδα και καρεκλοπόδαρα. Περιμένουμε 10 με 15 λεπτά και ευτυχώς αρχίζει και «κόβει». Δυστυχώς μέσα στη βροχή, χάνουμε τον «Μ0» (που θα μας πέραγε έξω από τη Βουδαπέστη), και αναγκαζόμαστε να γυρίσουμε πίσω. Ευτυχώς κάποια στιγμή βρίσκουμε τη σωστή διασταύρωση και είμαστε πλέον στον Ε77. Μετά από λίγο, η μπαριέρα στη μέση χάνεται και ο δρόμος στενεύει. Είναι όμως όμορφα. Κατευθυνόμαστε προς τα σύνορα με τη Σλοβακία. Περνάμε από όμορφα χωριά. Μα που είναι τα σύνορα... Απλά δεν υπάρχουν! Ευτυχώς, γιατί με αγχώνουν πάντα οι διατυπώσεις.

Είμαστε πλέον στη Σλοβακία. Δεν έχουμε ξαναπεράσει από εδώ. Έχει μεσημεριάσει για τα καλά και αποφασίζουμε να σταματήσουμε για φαγητό. Βρίσκουμε ένα μάλλον ενδιαφέρον εστιατόριο με όμορφη όψη και καθόμαστε: σούπα, λουκάνικα, ψητό της κατσαρόλας. Καλά είναι. Και το κόστος 31€. Συνεχίζουμε. Δεν έχουμε πάρει βινιέτες – αποφασίσαμε να κάνουμε οικονομία... Βρέχει πάλι. Ζβόλεν: λίγο εθνική και πάλι επαρχιακός δρόμος δίπλα σε κάποιο ποτάμι. Και σιγά σιγά αρχίζουμε να ανεβαίνουμε! Βρε λες να είναι τα Tatras mountains που είχαμε διαβάσει γι αυτά; Πράγματι αυτά είναι: όμως τα «[χαμηλά Τάτρας](#)» 600 περίπου μέτρα χαμηλότερα από τα πιο διάσημα «Υψηλά Τάτρας». Όλα ανήκουν στο σύστημα οροσειρών των Καρπαθίων. Ουάου... κάποια στιγμή είμαστε πάνω από τα σύννεφα. Έχει βάλει κρύο. Μια πινακίδα δεξιά γράφει 1400μ. και δείχνει προς ένα αλπικό χωριό (αξίζει να κάτσει κανείς). ΠΑΝΕΜΟΡΦΑ! Δεν χορταίνουμε το θέαμα. Βγάζουμε φωτογραφίες και όλο και καθυστερούμε, αλλά πρέπει να φύγουμε. Και ξαφνικά αρχίζουμε την κάθοδο, και μαζί βγαίνει και ο ήλιος! Στάση για βενζίνη. Έχει αρχίσει να σκοτεινιάζει και είμαστε ακόμα μακριά... Δεν είναι η πρώτη φορά. Πολλές στροφές, φορτηγά και πολλές διαβάσεις. Δύσκολα. Ευτυχώς κάποια στιγμή βρίσκουμε ένα κομμάτι Εθνικού δρόμου και «το πατάμε». Επί τέλους, περασμένες 11.00 φτάνουμε Κρακοβία – ούτε εδώ περάσαμε σύνορα. Ψάχνουμε για ξενοδοχείο – δεν έχουμε κλείσει – δύσκολα! Ευτυχώς ο Θεός των

απρογραμματίστων μηχανόβιων μας βοηθά: Hotel Fortuna 70€/δίκλινο, μαζί με πάρκινγκ. Μια χαρά! Πάμε να πιούμε καμμιά μπύρα, να συνέλθουμε! Αύριο θα είναι μεγάλη μέρα.

2° ΜΕΡΟΣ: Επίσκεψη στο Άουσβιτς II

Η [Κρακοβία](#) είναι μια πόλη – στολίδι στη νότια Πολωνία. Ο λόγος είναι ότι γλύτωσε από τους καταστροφικούς βομβαρδισμούς του Β' παγκοσμίου πολέμου, που ισοπέδωσαν σχεδόν όλη την υπόλοιπη Πολωνία. Έχει πληθυσμό πάνω από ένα εκ. ανθρώπους. Και μόνο η κεντρική της πλατεία, μπορεί να σε καθηλώσει για ώρες! Έτσι και εμείς μετά το πρωινό κατευθυνθήκαμε προς το κέντρο. Πρώτη δουλειά να δούμε για εκδρομή – ξενάγηση στο Άουσβιτς. Είχαμε βλέψεις δει ότι δεν είναι και το απλούστερο πράγμα να επισκεφτείς το μέρος, μιας και έχει χιλιάδες επισκέπτες, αλλά δεν είχαμε κλείσει κάτι. Στο πρώτο και στο δεύτερο γραφείο τουρισμού μας απογοήτευσαν. Στο τρίτο όμως μας απάντησαν καταφατικά – σε σημείο που «ψύλλοι στ' αυτιά μου μπήκανε».... 150 ζλοτι το άτομο (~35€), με βανάκι που θα αναχωρούσε στις 12.35. Μια χαρά – ο καιρός ήταν και έτοιμος για βροχή και δεν είχαμε και μεγάλη διάθεση να πάρουμε τις μηχανές.

Στο βαν είμαστε εμείς και δύο Σκωτσέζοι. Η διαδρομή είναι περίπου 1,5 ώρα, μέσα από χωριά - αρπάζουμε την ευκαιρία να ξεκουραστούμε. Κάποια στιγμή φτάνουμε. Για να μπεις μέσα στο χώρο περνάς από έλεγχο, αντίστοιχο των αεροδρομίων. Προσέχουν πολύ μιας και το μέρος είναι ιδιαίτερα ευαίσθητο, ένθεν - κακείθεν.

Στρατόπεδο συγκέντρωσης: [Άουσβιτς II «Μπίρκεναου»](#)

Ο χώρος είναι τεράστιος. Η ξεναγός μας, μια νεαρή Πολωνέζα που μιλάει πολύ καλά Αγγλικά, ξέρει καλά τη δουλειά της και περιγράφει τα πάντα με πάθος. Το τι αντικρίζει κανείς εκεί, είναι δύσκολο να περιγραφεί: μας περνάνε από τα δωμάτια που κοιμόντουσαν – χωρούσε δε χωρούσε ένα μικρό παιδί στο χώρο που στοιβάζονταν δύο και τρεις ενήλικες, από τις αποθήκες που άδειαζαν τα πράγματά τους οι κρατούμενοι, από τα κρεματόρια – τους φούρνους που αποτέφρωναν τους ζωντανούς – νεκρούς, από τους θαλάμους αερίου, από τις πτέρυγες των ναζί που φύλαγαν τους φυλακισμένους, από τα εργαστήρια, ... Φρίκη. Υπάρχει ακόμα μουσείο με απομεινάρια των ανθρώπων που έζησαν και πέθαναν εκεί μέσα. Και η ξεναγός μας πλέον, έχει σταματήσει να αναφέρεται σε Ναζί, ή «Γερμανούς Ναζί» και λέει ξερά: Οι Γερμανοί! Κανένας δεν το σχολιάζει. Τι έχουν περάσει αυτοί οι άνθρωποι και πόσες γενιές πρέπει να αλλάξουν για να ξεχαστούν αυτά. Ευτυχώς μετά από λίγο βγαίνουμε πάλι έξω. Αέρας. Κατευθυνόμαστε στο κλασικό σημείο προσέλευσης και «εικόνα – σημάδι» του Άουσβιτς: την εξωτερική πύλη όπου φτάνει το τρένο. Εντυπωσιακό!

Έχουν περάσει πάνω από δυόμισι ώρες χωρίς να το καταλάβουμε. Είναι ώρα να γυρίσουμε. Στην επιστροφή δεν μιλάμε καθόλου – λαγοκοιμόμαστε και σκεφτόμαστε. Έχει και κίνηση!

Το βράδυ πάμε για πίτσα. Τα μαγαζιά κλείνουν αυστηρά στις 10.00! Αχ Ελλάδα. Με δυσκολία προλαβαίνουμε να φάμε. Σε ένα μάλλον αγενές περιβάλλον. Στην πλατεία γίνεται χαμός. Διάφοροι γραφικοί τύποι μας δίνουν κάρτες για βραδινά shows και άλλα. Εμείς πίνουμε τη μπύρα μας και πάμε για ύπνο!

3° ΜΕΡΟΣ: Επιστροφή

Κρακοβία → Σαρβάρ, Ουγγαρία ~ 600χλμ

Πέμπτη πρωί, παίρνουμε πρωινό και λαδώνουμε τις αλυσίδες. Ο καιρός είναι βαρύς, και ξέρουμε ότι ξεκινάει η επιστροφή. Ευτυχώς δεν βρέχει. Πάμε για Katonice, από τον Εθνικό δρόμο. Ευτυχώς είναι υπέροχη η εθνική, αλλά βέβαια με διόδια (~1€, δύο φορές). Περνώντας το Katonice, βάζουμε πλώρη για Ζιλίνα. Και κάπου εδώ σταματάει ο δρόμος γίνεται επαρχιακός. Πλησιάζουμε στα σύνορα με Σλοβακία και αρχίζουμε να περνάμε μικρά χωριά το ένα πίσω από το άλλο. Τα Πολωνικά είναι όμορφα, τα Σλοβάκικα, *così e così* που λένε και οι γείτονες. Ψάχνουμε για καφέ – ο Μιχάλης σίγουρα θα γκρινιάζει από μέσα του! Δεν βρίσκουμε κάτι ενδιαφέρον και μπαίνουμε σε μια μικρή πόλη: Cadca. Βρίσκουμε ένα εστιατόριο – καφέ – με θέα. Το γκαρσόνι μας εξομολογείται ότι έχει επισκεφτεί την Κεφαλονιά.... Τέσσερεις καφέδες 5€. Έχει βγάλει όμορφο ήλιο και έχει ζεστάνει η μέρα.

Ανεφοδιαζόμαστε και ξεκινάμε πάλι προς Ζιλίνα. Ο δρόμος ξαναφτιάχνει πάλι και μένει έτσι μέχρι την Μπρατισλάβα. Την πρωτεύουσα την περνάμε από έξω και πάνω από τον Δούναβη! Κίνηση! Η κατεύθυνση τώρα είναι προς Győr, Ουγγαρίας. Μπαίνουμε και πάλι στην Ουγγαρία, χωρίς φυσικά σύνορα. Λιβάδια απέραντα με παπαρούνες και μωβ λουλουδία. Πανέμορφα χωριά. Φτάνουμε στον προορισμό μας μέρα! Έκπληξη μεγάλη.

Το [Sarvar](#) είναι ένα μεγάλο χωριό, φαίνεται να έχει τουρισμό, και πολλά SPA. Ρωτάμε για ξενοδοχείο και στην αρχή μας απογοητεύουν. Όμως ο Μιχάλης (δεύτερη έκπληξη) βρίσκει ένα αποδεκτό μέρος να μείνουμε με 50€ το δίκλινο. Μπαίνοντας εγώ ρωτάω την κοπέλα στη ρεσεψιόν να μου πει που είμαστε, προτείνοντάς την τον χάρτη. ΕΔΩ μου λέει και μου δείχνει έξω από την πόρτα.... (??). Τακτοποιούμαστε και πάμε για φαγητό. Καλό αλλά αργεί αρκετά και εμείς ξεδιψάμε με μπύρες. Ο Γιάννης γκρινιάζει λίγο – δεν είναι του επιπέδου του το μέρος....

Σαρβάρ → Μπάνια Λούκα, Βοζνία – Ερζεγοβίνη ~ 450χλμ.

Το άλλο πρωινό, βλέπουμε επιτέλους λίγο την πόλη. Έχει ένα όμορφο κάστρο και ένα ποτάμι που τη διασχίζει. Πρέπει όμως να ετοιμαστούμε. Έχουμε αποφασίσει να «πατήσουμε» άλλη μια χώρα, λίγο εκτός πορείας: τη Βοσνία – Ερζεγοβίνη. Ξεκινάμε και βάζουμε στόχο το Szobathely. Στάση για ανεφοδιασμό. Ο δρόμος επαρχιακός, όλο έργα, δεν βγαίνει μουαγιέν. Αλλάζουν ασφαλτο σε πολλά σημεία. Ο Μιχάλης φαίνεται ότι ήδη αισθάνεται την έλλειψη της καφεΐνης. Σε κάποιο σημείο ξαφνικά μπροστά μας ιδού ένα μπλόκο: «rakaren kontrollagen» μου λέει ο πρώτος... ο δεύτερος μας διώχνει! Αυτό σημαίνει «κοινή πολιτική» - όχι πως δεν είχαμε όλα τα χαρτιά, αλλά μια καθυστέρηση θα μας έβγαζε τελείως από το χρονοδιάγραμμα! Έχουμε κάνει πάνω από δυο ώρες για 100 χλμ. Επί τέλους βγαίνουμε στον κεντρικό M7 για Zagreb. Και επί τέλους σταματάμε για καφέ. Ακούμε Ελληνικά δίπλα και γνωριζόμαστε με ένα τσούρμο νέα παιδιά από την Κύπρο. Είναι σε bachelor εκδρομή... Έχουν νοικιάσει ένα βαν και γυρίζουν! Είναι αλλού.

Ξεκινάμε και πάλι. Στα σύνορα Ουγγαρίας – Κροατίας, έλεγχος: οι Κροάτες τα ελέγχουν όλα. Μας κάνουν και αλκοτέστ μέρα μεσημέρι. Δεν μας έχει ξανατύχει. Όλα καλά φυσικά και σε λίγο είμαστε πάλι πάνω στις μηχανές. Περνάμε Ζάγκρεμπ – περίμενα πινακίδα για Βελιγράδι, όμως δεν υπήρχε (μετά θα θυμηθούμε ότι λόγω των όχι καλών σχέσεων Κροατίας – Σερβίας, το όνομα Βελιγράδι, το βλέπει κανείς μόνο δίπλα στα σύνορα....). Έτσι αναγκάζομαστε να γυρίσουμε πίσω και να πάρουμε τον A1 (E70). Κίνηση πολλή. Στάση για βενζίνη. Ακριβούτσικη όπως και τα σάντουιτς. Βρίσκουμε ευτυχώς την διασταύρωση για Μπάνια Λούκα, οι σχέσεις εδώ είναι πιο καλές.... Στα σύνορα – δίπλα στο ποτάμι - από τους

Κροάτες περνάμε γρήγορα. Στην πλευρά όμως της Βοσνίας έχει ουρά. Το ποτάμι όμως είναι πανέμορφο... και έτσι η ώρα περνάει χωρίς να το καταλάβουμε. Ο δρόμος είναι καινούργιος. Διόδια 1€. Φτάνουμε στη [Μπάνια Λούκα](#) και κατευθυνόμαστε, μάλλον από τύχη προς το κέντρο. Κόσμος, κίνηση, αστυνομία εδώ και εκεί. Έχουν κάποια γιορτή! Ρωτάμε για ξενοδοχείο. Το πρώτο έχει 80€ το δίκλινο. Στο δεύτερο βρίσκουμε με 63€. Το κλείνουμε, και ανεβάζουμε τα πράγματα. Αργούμε να ετοιμαστούμε και να βγούμε για φαγητό... Έχουν κλείσει τα περισσότερα μαγαζιά. Εν τέλει βρίσκουμε και τρώμε – όχι τα καλύτερα. Κόστος 50€. Πάμε στο ποτάμι για παγωτό όπου υπάρχουν αραγμένα ποταμόπλοια που παίζουν καψουροτράγουδα. Επιστροφή και ποτό δίπλα στο ξενοδοχείο. Εγώ έχω μπουκώσει λίγο. Πάμε για ύπνο.

Μπάνια Λούκα → Νις, Σερβία ~ 600χλμ.

Το πρωί βγαίνουμε να βγάλουμε καμιά φωτογραφία με το φως της ημέρας. Η Μπάνια Λούκα, είναι η δεύτερη σε πληθυσμό πόλη της Βοσνίας - Ερζεγοβίνης, με περίπου 150.000 ψυχές. Έχει και αυτή μακρά ιστορία και από τα παλαιότερα μνημεία (Ρωμαϊκής εποχής) είναι το κάστρο Καστέλ (Kastel fortress) που βρίσκεται στις όχθες του ποταμού Vrbas. Ανάμεσα στα άλλα ενδιαφέροντα που μπορεί να θαυμάσει ο επισκέπτης είναι το εθνικό θέατρο της πόλης, ο Καθεδρικός ναός του Saint Bonaventure που είναι χτισμένος το 1887 και ο ναός του Σωτήρα του Χριστού. Εμείς όλα αυτά τα βλέπουμε λίγο fast forward: έχει πιάσει ζέστη σήμερα και πρέπει κάποια στιγμή να ξεκινήσουμε.

Τα σύνορα απέχουν μόλις 50χλμ. Εγώ έχω κρυώσει και δεν αισθάνομαι και πολύ καλά. Περνάμε εύκολα και μπαίνουμε Κροατία. Παίρνουμε τον Α1 ο οποίος οδηγεί προς Ελλάδα. Είναι μακρύς ο δρόμος! Νταλικές πολλές, κίνηση και ζέστη. Μπαίνουμε Σερβία μάλλον εύκολα. Στάση για βενζίνη. Ο Χρήστος – το σκεφτόταν ήδη από χθες – μας ανακοινώνει ότι θα συνεχίσει με σκοπό να φτάσει Ελλάδα σήμερα! Δεν προσπαθούμε να τον μεταπείσουμε, έστω και αν όλοι γνωρίζουμε ότι τα χιλιόμετρα είναι πολλά: η «ξεροκεφαλιά» είναι το βασικό του χαρακτηριστικό. Όταν θα συζητήσουμε μετά από μήνες το θέμα, θα παραδεχτεί ότι έκανε λάθος.... Προς το παρόν, συνεχίζουμε μαζί το γνωστό δρόμο μέχρι την Νις. Χαιρετιόμαστε με το συνταξιδιώτη μας και ενώ αυτός συνεχίζει Νότια, εμείς βρίσκουμε εύκολα την ίδια μικρή πανσιόν που είχαμε καταλύσει και ανεβαίνοντας. Ο Μιχάλης βιάζεται να βγούμε βόλτα: έχει κάποιο ποδόσφαιρο που θέλει να δει. Καθόμαστε και τρώμε γύρο. Πολλά νέα παιδιά κάνουν βόλτες και κάθονται στις καφετέριες για το ποδόσφαιρο. Πάμε για ύπνο μιας και αύριο θα είναι ακόμα μια μεγάλη μέρα.

Νις, Σερβία → Αθήνα ~ 860χλμ.

Το πρωί καθόμαστε για πρωινό και μας πιάνει συζήτηση ο γιός της οικογένειας που έχει την πανσιόν: είναι ο μόνος που μιλάει καλά Αγγλικά. Μας ρωτάει πολλά πράγματα. Του αρέσουν οι μηχανές. Εντυπωσιάζεται όταν του λέμε ότι θα φτάσουμε Αθήνα. Αυτός έχει έρθει αρκετές φορές Ελλάδα, Μακεδονία κυρίως. Έχει και κάποιος φίλος εκεί.

Ετοιμαζόμαστε, χαιρετάμε και 9.30 είμαστε στον δρόμο. 11.00 στα σύνορα με Σκόπια και στις 13.30 έχουμε φτάσει στους Ευζώνους. Πριν όμως μπούμε στην Ελλάδα, γεμίζουμε τα ρεζερβουάρ με την πιο φθηνή βενζίνη της διαδρομής! Ο Χρήστος έχει στείλει μήνυμα ότι έφθασε νωρίς το πρωί σπίτι του (!) και όλοι ξεφυσάμε με ανακούφιση.

Πριν τη Θεσσαλονίκη, ο Μιχάλης φεύγει Δυτικά, να προλάβει το πλοίο (από Αστακό) για το νησί. Μένουμε μόνοι πλέον με το Γιάννη και η επόμενη στάση μας είναι στον Κορινό. Η διαδρομή, είναι γνωστή, η κούραση μας έχει καταβάλει, και οδηγούμε μάλλον ναρκωμένοι, προσπαθώντας να βάλουμε σε τάξη τις εικόνες που πήραμε τις προηγούμενες μέρες. Η

Λάρισα μας υποδέχεται με ζέση (σε λίγες μέρες είναι και επισήμως καλοκαίρι). Στο 90° χλμ σταματάμε για καφέ. Μιλάμε με κάτι συνταξιδιώτες μηχανόβιους. Επιστρέφουν κι αυτοί από ταξίδι. Χαιρετιόμαστε με το Γιάννη μιας και δεν θα ξανασταματήσουμε άλλο. 20.30 μπαίνω σπίτι κατάκοπος. «Πώς πέρασες», «Τι κάνατε», «Τι είδατε» με ρωτάει η οικογένεια.... ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ απαντώ. Κάποτε θα τα γράψω!

Καλά ταξίδια σύντροφοι.

ΥΓ1. Το ταξίδι έγινε τον Μάιο του 2016. Η συγγραφή του κειμένου αυτού, έγινε πραγματικότητα, τέσσερα χρόνια μετά, εν μέσω της έξαρσης του Κορονοϊού (3/2020)! Ουδέν κακόν....

ΥΓ2. Γράφοντας το κείμενο, κατάλαβα ένα ακόμα γεγονός: όταν αποτυπώνεις στο χαρτί τις εμπειρίες από μια εκδρομή, ότι και όπου και αν είναι αυτή, στην ουσία ξαναζεις την εκδρομή μια ακόμα φορά... Να σημειώσω ότι στην πορεία της συγγραφής, ρώτησα αρκετές φορές το Γιάννη για κάποια σημεία που οι σημειώσεις μου είτε ήταν δυσνόητες, είτε δεν με βοηθούσαν να θυμηθώ... Είχα δε σκεφτεί να κάνουμε μια σύναξη, όλοι οι εκδρομείς για το σκοπό αυτό, όμως οι συνθήκες (βλ. ΥΓ1) δεν επέτρεπαν για κάτι τέτοιο.

ΥΓ3. Το ταξίδι αυτό ήταν της μορφής: βάζουμε ένα στόχο (Άουσβιτς εν προκειμένω) όπου θα κάτσουμε τουλάχιστον δύο βράδια) και όλες τις άλλες μέρες είμαστε στον δρόμο. Αυτού του είδους οι εκδρομές από τη μια έχουν μια ιδιαίτερη κούραση και από την άλλη στη διαδρομή λίγα πράγματα σου μένουν – αν και τελικά, εικόνες από δω και από κει, πάντα μένουν στο μυαλό, και ανασύρονται όταν υπάρξει κάποια αφορμή.

Κείμενο, φωτογραφίες: Άρης Βαγγελάτος